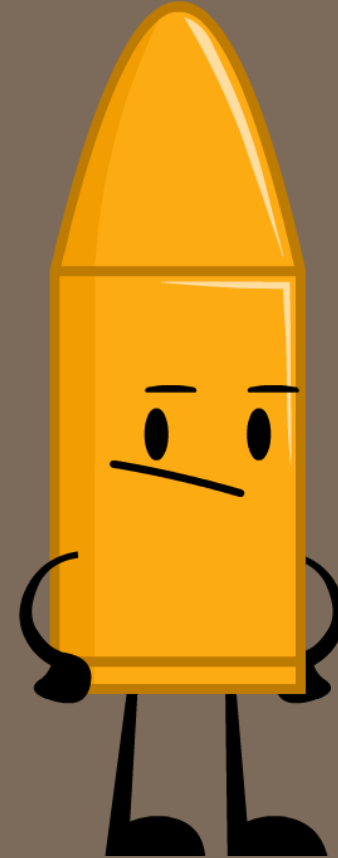

Το παράπονο της σφαίρας

ΛΙΝΑ
ΡΟΚΑ

Ως γηραιότερη, έχω ακούσει πάρα πολλά
για κείνη τη σκοτεινή βραδιά.

Θετικά κι αρνητικά.

Μα πάντα έχω μια ερώτηση κρυφή,
που δεν έχει πάρει απάντηση μέχρι αυτή τη στιγμή.

Θα μπορούσα άραγε εκείνη τη βραδιά,
να ήμουν σκαρφαλωμένη στα κάγκελα τα φοιτητικά;

Θα είχε το σθένος η ψυχή,
να ζητήσει το αναφαίρετο δικαίωμα στη ζωή;

-Μια φορά ήταν μια...

-Μια μητέρα;

-Όχι!

-Μια μέρα;

-Όχι!

Θα μ' αφήσεις να πάω την ιστορία πιο πέρα;

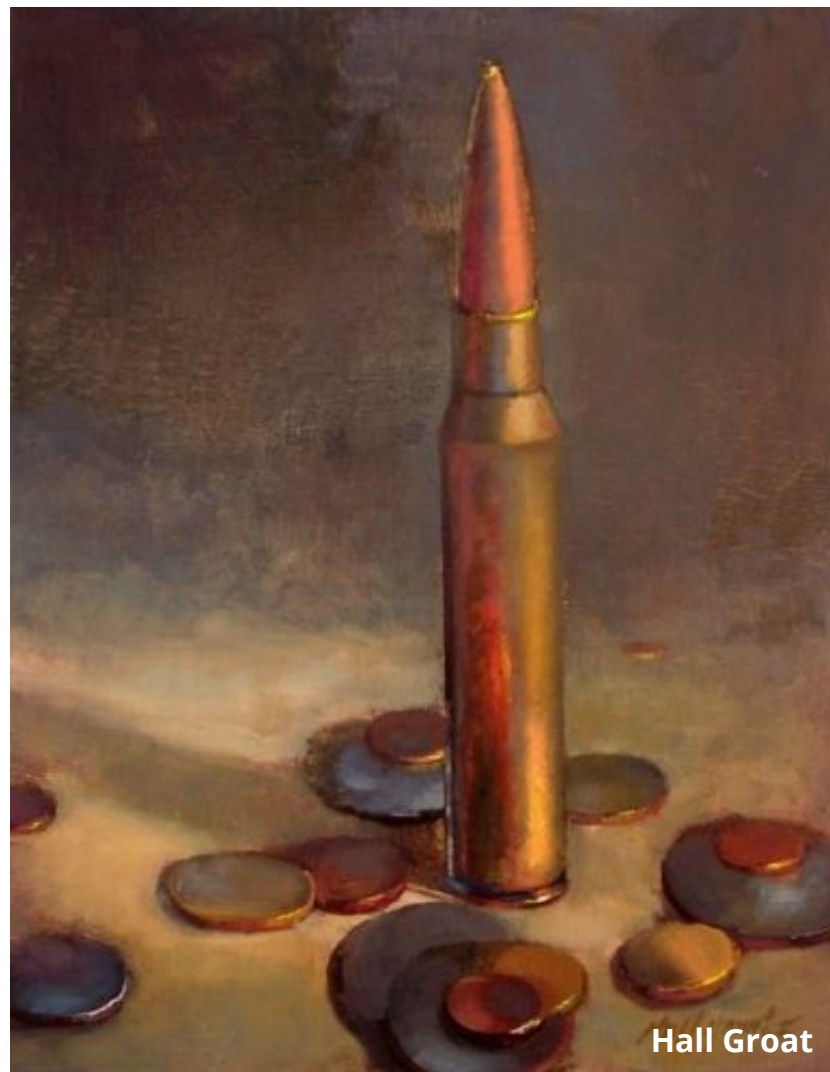
-Δεν μιλώ άλλο.

Μόνο ανοίγω τα αυτιά,
χωρίς άλλα ερωτηματικά.

-Ήταν που λες μια σφαίρα, σιδερένια, μικρή
και επικίνδυνη πολύ.
-Εκείνη το 'ξερε αυτό;
Ότι μπορεί να προκαλέσει μεγάλο κακό;
-Όχι σου απαντώ και συνεχίζω απ' το ερωτηματικό.
Γεννήθηκε σε ένα εργοστάσιο πυρομαχικών
και όχι σε ένα εργοστάσιο σοκολάτας και γλυκών.

Hall Groat

ΟΔΟΣ
ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ

Χρόνια όμως τώρα ζει σε ενός τοίχου τη ρωγμή.
Στουρνάρη γράφει η οδός ψηλά,
στην Πατησίων σε κάποια μεριά.
Κάθε μέρα ακούει γέλια, συζητήσεις, φωνές
και έτσι προσπαθεί να ξεχνάει
εκείνες τις άσχημες, παλιές στιγμές.
Χρόνια ξεχασμένη στο Πολυτεχνείο,
προσπαθεί να καταλάβει κι ας μη πήγε σχολείο.
Καλοκαίρια και χειμώνες,
σφηνωμένη σε κείνη τη μεριά,
θυμάται πάντα εκείνη τη βραδιά.

Σάββατο, 17 Νοέμβρη του 1973,
έζησε εκείνη την ιστορία.
Συνθήματα, κόκκινα γράμματα σε λευκό πανί,
"ζητούσαν" να σπάσει η σιωπή.
Ζητούσαν να φύγει η δικτατορία
και να ανθίσει η δημοκρατία.

Θυμάται νιάτα σκαρφαλωμένα σε κάγκελα σιδερένια
να φωνάζουν και να ζητούν δικαιώματα
που δεν έπρεπε να στερηθούν.

ΨΩΜΙ... για να μπορέσει ο πατέρας να βλέπει το
χαμόγελο του παιδιού κάθε πρωί.

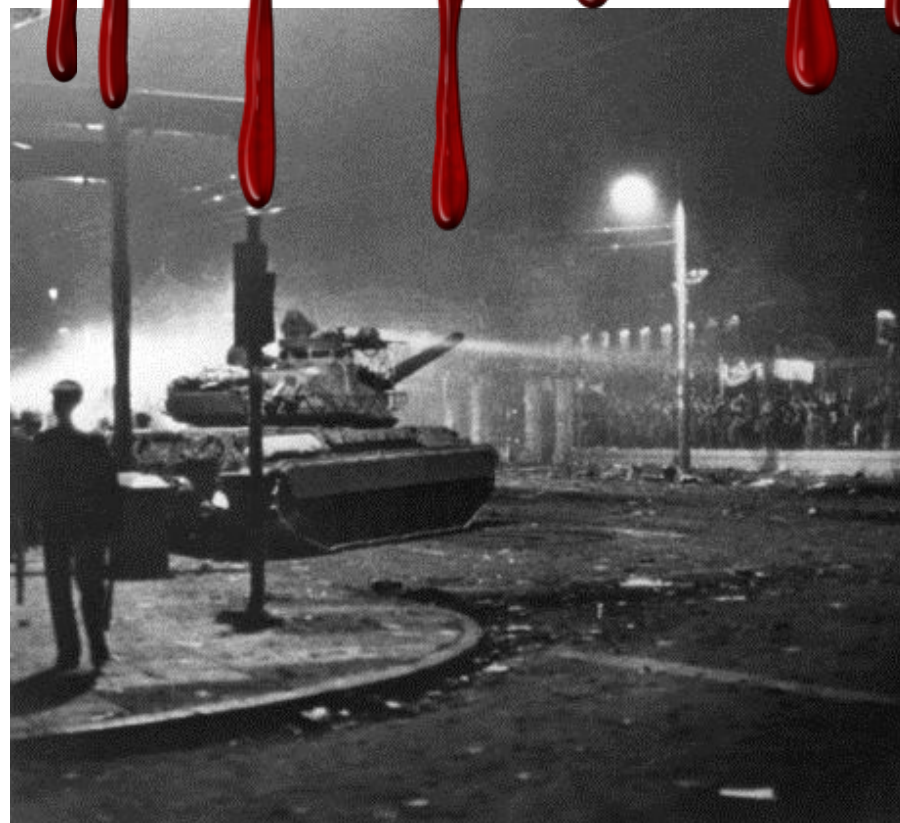
ΠΑΙΔΕΙΑ... για να μπορέσει η ψυχή να ταξιδέψει
με το πνεύμα και τη ζωή.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ... για να μπορέσουν τα λόγια
να σκαρφαλώσουν στις σκέψης τα φτερά
και να πετάξουν ψηλά.

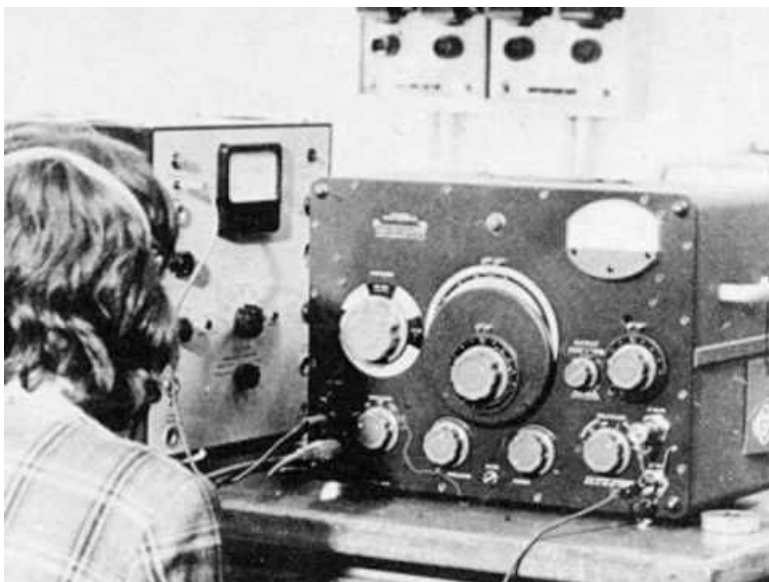
Θυμάται το σιδερένιο θηρίο, αγκομαχώντας,
να στέκεται στη πόρτα μπροστά
και να ζητά απ' τη νεολαία τη σιωπή,
γιατί αλλιώς θα έφερνε την καταστροφή.

Θυμάται τη λέξη "αδέλφια"
να ακούγεται ξανά και ξανά
και το τανκ να προχωρά,
αψηφώντας τα νιάτα και τα παρακαλετά.

12

Θυμάται τους φοιτητές
να τρέχουν από δω και από κει
για να γλυτώσουν το υγρό κελί.

13

Κ.Μαλάμος

Θυμάται το Πολυτεχνείο
την άλλη μέρα το πρωί,
που ήταν ποτισμένο
με το αίμα και τη καταστροφή.

Η σφαίρα όμως
δεν θέλει άλλο να θυμάται και να λυπάται.
Τόσα χρόνια μέσα στη ρωγμή,
προσπαθεί να καταλάβει η δικτατορία τι είναι;
Τι;
Έπλασε με τη φαντασία της μια γυναίκα κακιά,
που στο καζάνι της "βράζει" ενός λαού τα αγαθά.
Τη φωνή... που σταματά να μιλά,
γιατί η σκέψη μπαίνει σε "κλουβιά"
Τη ψήφο... του λαού
για τη εκλογή του δικού του αρχηγού.
Την ελευθερία... που με σπασμένα φτερά,
αιμορραγεί και σβήνει σιγά σιγά.

Κάθε χρόνο,
17 του Νοέμβρη σαν φανεί,
κοιτά τα λουλούδια
που στολίζουν τη μνήμη
που δεν λέει να εξαφανιστεί.

18

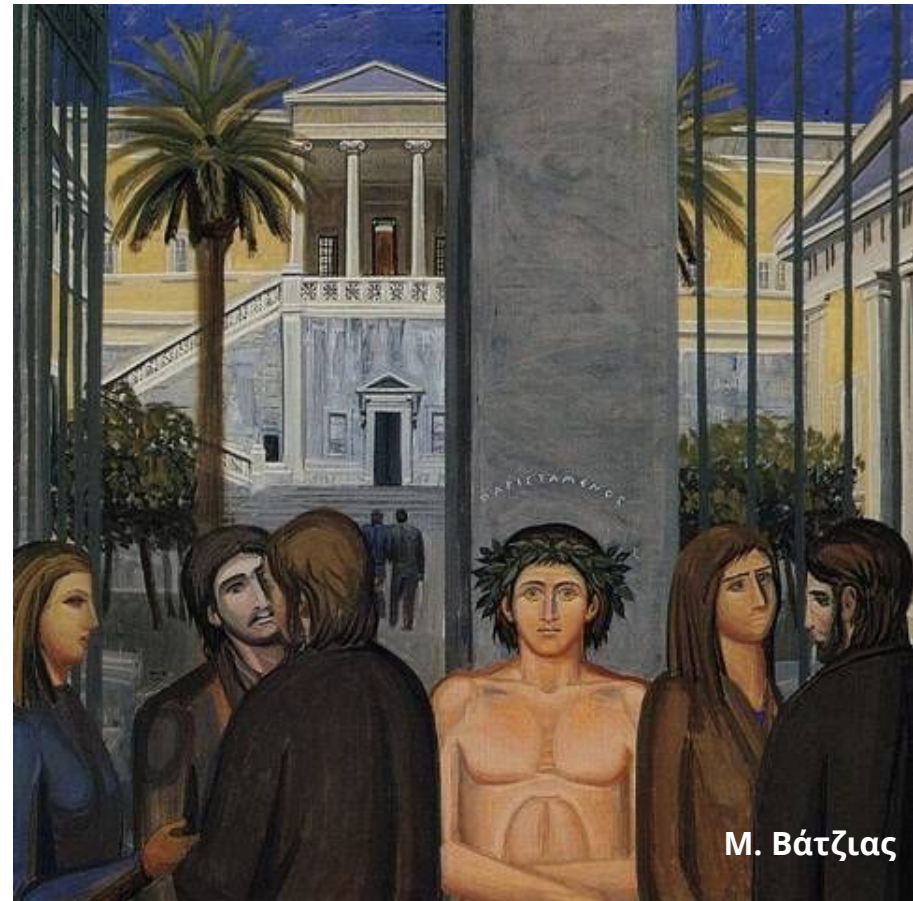

Τα παιδιά του
 τρίτου νηπιαγωγείου
 Μύρινας

19

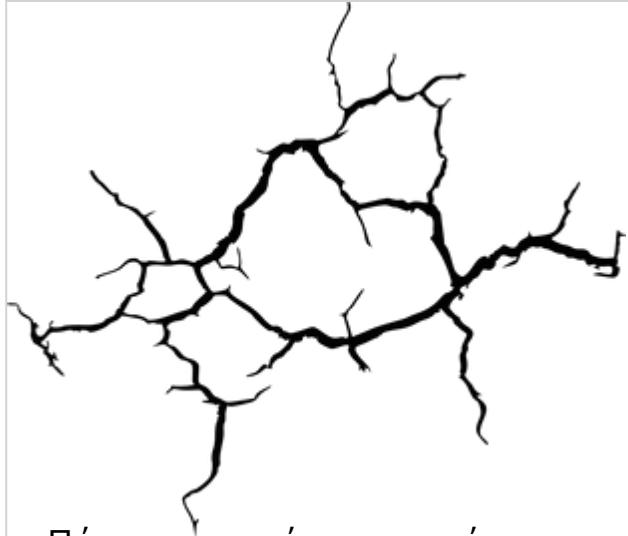
Κοιτά τον ήρωα στα κάγκελα
μπροστά,
που για τη δημοκρατία δε δείλιασε
σταλιά.

Κάθε χρόνο, τέτοια εποχή,
το παράπονο γιγαντώνεται
σαν του βουνού την κορυφή.
-Ποιο; Ποιο είναι το παράπονο αυτό;
Θα 'θελε κάποιος
να τη βγάλει από κείνη τη ρωγμή,
να τη λιώσει και να την κολλήσει εκεί.
-Που; Πες μου που;
Στου Μέμου το γλυπτό, που υπάρχει στο χώρο αυτό.
Πιστεύει πως έτσι θα θυμάται εκείνη τη βραδιά,
χωρίς να λυπάται και να πονά.
Πάνω στο κεφάλι ένα κομμάτι μικρό
για να τιμήσει τον αγώνα τον φοιτητικό.

Πάμε να της κάνουμε το όνειρο της πραγματικό;

- Το σκέφτηκα να σε χαρώ,
αλλά δεν μπόρεσα να τη βρω.
- Δεν ήταν εκεί;
- Είχε εξαφανιστεί!
- Που πήγε; Πες μου σε παρακαλώ.
- Βάλε τα μάτια και το μυαλό να ψάξουν γι' αυτό!

ΟΔΟΣ ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ

Η σφαίρα της ιστορίας μας τώρα κρυφογελά
γιατί το παράπονο έγινε αλήθεια
που τη γεμίζει χαρά.

Στη οδό Στουρνάρη,
αν βρεθείτε κάποια φορά
ίσως ακούσετε το γέλιο της να "κυλά"
στοι Πολυτεχνείου τα μαρμάρινα σκαλιά.

